

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

22. ÚNORA 2015

Z obsahu:

Rodina: Otec (2)

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 4. února 2015
- strana 2 -

Velký divotvůrce z Belgie

P. Paul von Moll -
mnich, který znal nouzi
utrápených a uzdravoval
- strana 4 -

O svatém přijímání

- strana 7 -

Modlitby sv. Tomáše

Akvinského před
svatým přijímáním
a po něm
- strana 8 -

Se smrtí končí všechno (1)

Sv. Alfons Maria
z Liguori
- strana 9 -

Rodina - domácí církve

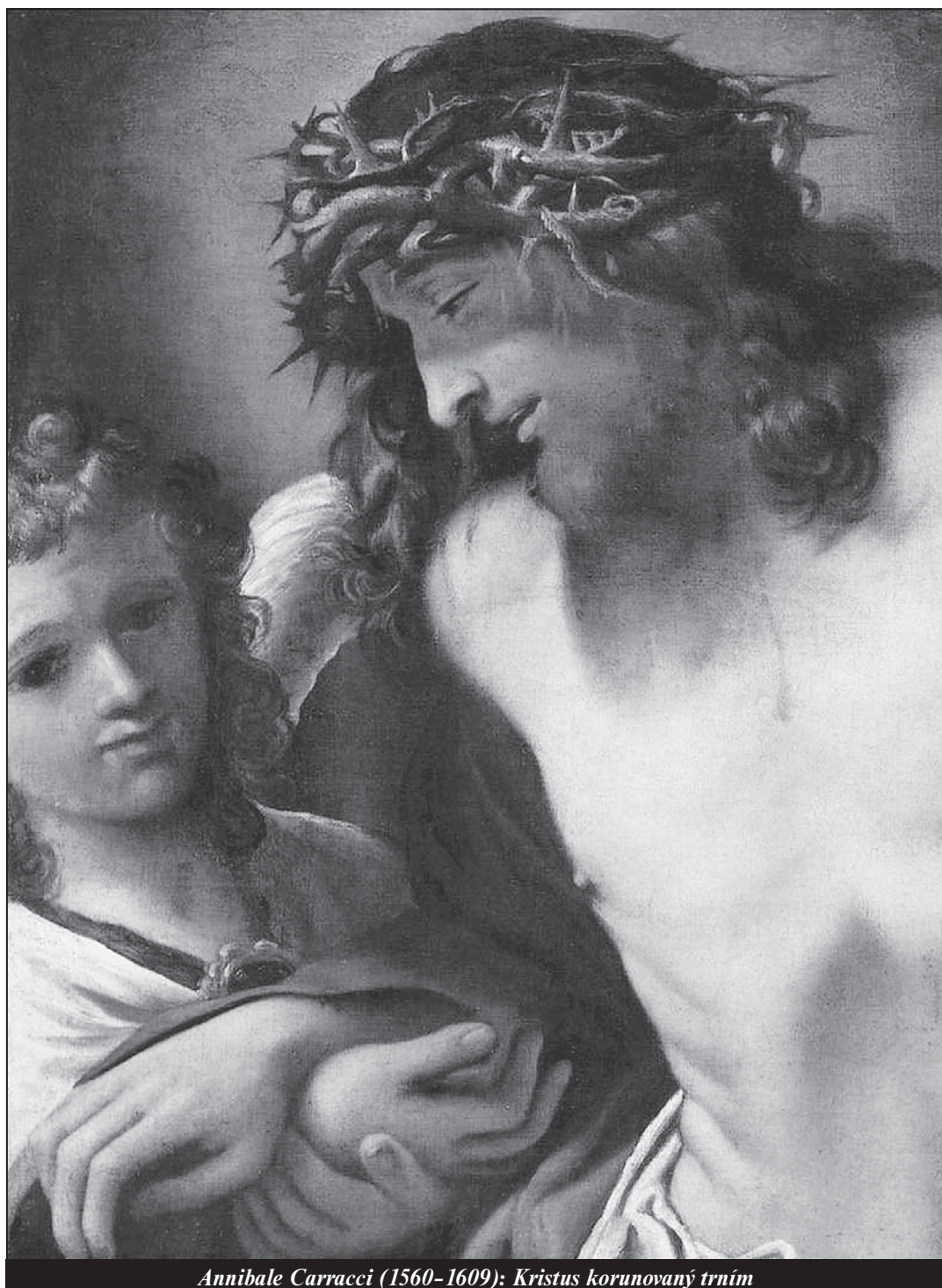
P. Franz Karl
Banauch FSSP
- strana 10 -

„Zažehni světlo proti obchodování s lidmi“

- strana 12 -

Vzpomínky

na papeže Pia X. (17)
- strana 13 -

Annibale Carracci (1560-1609): Kristus korunovaný trním

Rodina: Otec (2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
4. února 2015, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes bych rád podal druhou část reflexe o postavě otce v rodině. Minule jsem mluvil o problému absence otců, dnes chci pohlédnout na pozitivní aspekt. Také svatý Josef byl v pokoušení opustit Marii, když zjistil, že je těhotná. Zasáhl však anděl Páně, který Josefovi představil Boží plán i poslání pěstouna. Josef, muž spravedlivý, „vzal svou ženu k sobě“ (Mt 1,24) a stal se otcem nazaretské rodiny.

Každá rodina potřebuje otce. Dnes se zastavíme u hodnoty této role. Chtěl bych přítom vyjít z několika vět, jimiž se v knize Přísloví obrací otec ke svému synu: „Můj synu, bude-li tvé srdce moudré, bude plesat srdce mé a mé nitro zajásá, když tvé rty budou říkat, co je správné.“ (Př 23,15-16) Nelze lépe vyjádřit hrdost a dojetí otce, který poznává, že předal synovi to, co je v životě nejcennější, totiž moudré srdce. Ten-

to otec neříká: „Jsem na tebe hrdý, protože jsi stejný jako já a protože opakuješ věci, které říkám a dělám já.“ Nikoli. Říká něco mnohem důležitějšího, co bychom mohli tlumočit následovně: „Budu šťastný, kdykoli uvidím, že jednáš moudře, a budu pohnut, uslyším-li tě mluvit správně. Toto jsem ti chtěl zanechat, aby sis to osvojil: schopnost cítit a jednat, mluvit a soudit moudře a správně. A abys takovým mohl být, učil jsem tě, cos neznal, a opravoval chyby, které jsi neviděl. Dal jsem ti pocítit hlubokou a zároveň diskrétní sympatii, kterou jsi možná plně nevnímal, když jsi byl mladý a nerozhodný. Dal jsem ti svědectví náročnosti a pevnosti, které jsi možná nechápal, když sis přál jen náklonnost a ochranu. Já sám jsem musel jako první podstoupit zkoušku moudrosti srdce, bdít nad přemírou citů a nelibosti, abych unesl tíži nevyhnutelných nedorozumění a nalezl správná slova, kterým bys rozuměl. Nyní

- pokračuje otec - když vidím, že se snažíš být takovým vůči vlastním dětem a vůči všem, jsem dojat.“ Tolik slova jednoho moudrého, zralého otce.

Otec dobře ví, kolik stojí předání takového odkazu: kolik blízkosti, něhy a pevnosti. Avšak kolik útěchy a odměny přináší děti, které tomuto odkazu vzdávají čest! Je to radost, která vykupuje veškerou námahu, překonává každé nedorozumění a hojí každou ránu.

První nutností je tedy *přítomnost otce* v rodině. Aby byl nablízku manželce, sdílel všechno: radosti i bolesti, námahy a naděje. Aby byl nablízku dětem, když vyrůstají, hrají si a snaží se, když jsou lehkovážné a úzkostlivé, když se vyjadřují a jsou zamlklé, když se osmělují a obávají, když udělají chybný krok a nalézají novou cestu. Otec musí být přítomný vždycky. Být přítomný však neznamená být kontrolorem, protože otcové, kteří příliš kontrolují, dusí děti a brzdí jejich růst. Evangelium mluví o příkladnosti Otce, který je v nebesích. On jediný - říká Ježíš - může být skutečně nazýván „dobrým Otcem“ (srov. Mk 10,18). Všichni znají ono výjimečné podobenství

Dokončení na str. 12

Editorial

Doba postní nás učí poznávat hodnotu Kristova kříže. Ježíšova láska k lidem, která se vydala až do krajnosti, neskončila na kříži, ale pokračuje dále - v Nejsvětější svátosti. Reálná přítomnost živého Krista, Boha, v sebemenším kousku proměněné Hostie nám ve spojení s rozjímáním o jeho utrpení dává poklad víry největší: bez kříže by nebylo spásy, a živý Ježíš, kterého přijímáme, nás bezpečně vede na cestě ke spáse. Není větší lásky než tato! O tom nás skrze své zázraky a životní poselství přesvědčuje pozoruhodný divotvůrce P. Paul von Moll. (str. 4) Základem spirituality této kněžské osobnosti byla především bezmezná láska a důvěra k Bohu, z níž pak pramenila jedinečná schopnost vcítit se a chápat potřeby druhých. Vynikl v umění být knězem, ve službě Bohu obětoval celé své „já“ - z lásky k Ježíši; a v neposlední řadě tak získal i sílu k vítězství nad satanem, protože mu největší útěchou byla Matka Boží. Kdybychom v sobě měli aspoň malý kousek z Paulovy víry, možná

by náš život zde na zemi byl méně komplikovaný, radostnější.

Ve věřících se rozněcuje láska k Bohu svatým přijímáním, proto je tak důležité přijímat Tělo Páně co nejčastěji, nejlépe denně - nebo se chceme vzdát tak draze získané milosti, která má usnadnit cestu ke spáse? (str. 7) S přijetím živého Boha pak je nerozlučně spjat poctivý křesťanský život z modlitby, ze svátostí, z četby Písma svatého a kvalitní duchovní literatury... Vždyť na setkání s Bohem nemohu jít nepřipraven, zcela jistě Ho nemohu obelhat, On přece zná naše nitro do posledního hnutí myslí. Ano, můžeme říci, že touha po přijetí Boha ve svatém přijímání nás nutí k úkonům lásky, z nichž ty hlavní byly nastíněny.

Připraveni však musíme být i na setkání poslední, na věčnosti. Svatý Alfons z Liguori ve své další katechezi sice znovu připomíná známou skutečnost, že smrtí všechno zde na zemi opustíme a nic si

s sebou do hrobu nevezmeme (str. 9), ale doba postní nás vybízí, abychom se k těmto úvahám stále vraceli. Čiňme tak spolu s mariánským světcem, jehož mystika je hluboká a velmi obsažná!

Obrovskou zodpovědnost za předávání katolické víry nesou rodiny, které jsou prvními hlasateli Ježíšovy výkupné oběti na kříži, jeho zmrtvýchvstání a všeho, co znamená být křesťanem - nositelem Kristova jména. Velmi podnětná je úvaha o rodině jako domácí církvi, vzešlá z dílny Kněžského bratrstva svatého Petra. (str. 10) Poukazuje se zde nejen na povinnosti rodičů, ale také na základy, ze kterých vycházejí a jež někdy nejsou vidět, jelikož jsou přehlášeny „hlasy doby“, která by nutně potřebovala ctnost pokory, jak ji vidíme ku příkladu u Pia X. (str. 13)

Jak v době postní obnovit cestu naší spásy? Začneme třeba upřímným voláním po vzoru svatého Alfonse: „Ježíši, chci být ode dneška zajatcem Tvé ukřižované lásky!“

Daniel Dehner

Když nastal čas a Ježíš odešel z domova, aby zahájil své poslání, představil ho u Jordánu prorok Jan i sám Otec, ale Beránek Boží a Mesiáš nevyužívá této příležitosti ke svému veřejnému vystoupení. I kdyby ho to jakkoliv lákalo, aby ihned začal hlásat radostnou zvěst a konat divy a zázraky, pokračuje pokorně v důsledné přípravě. Dává se *vést Duchem* nikoliv k zástupům, jak bys mohl předpokládat, nýbrž *na poušť*. Dáváš vždy pozor na to, kam tě Duch chce zavést? Poslechni ho, i když tě vede zcela jinam, než kam tě to táhne podle tvých představ a tužeb.

Duch odvádí Ježíše do hluboké samoty a dokonale odloučenosti. Využij této neobvyklé příležitosti, jdi za ním a sleduj ho v tichosti a zpovzdálí tak, abys ho nerušil v jeho usebranosti. Ačkoliv tu pobude delší dobu, nic si s sebou neneše, všechno opustil, lidskou společnost i všechno lidské pohodlí, odloučil se ode všech dosavadních starostí i radostí, zanechal za sebou všechny záliby a obyčej. Budeš svědkem toho, že právě v takové dokonale samotě a odloučenosti uprostřed nehostinných skal může nejlépe stanout tváří v tvář svému nebeskému Otci. Jeho neodkladná touha spojit se s Otcem odsouvá stranou všechny jeho tělesné nároky a potřeby. Zahájil své přísné čtyřicetidenní exercicie. Důkladnost této jeho přípravy je úměrná velikosti a náročnosti úkolu, který má před sebou.

Pouč se z tohoto příkladu, že opravdové poznání a pravou sílu pro účinnou aktivní činnost můžeš načerpat jedine v důvěrném osobním setkání s Bohem v opravdové samotě. Je třeba, aby sis vyhledal prostředí, kde budeš moci nerušeně rozmlouvat ty s Bohem a Bůh s tebou. To je ona posvátná samota duchovní pouště, na kterou tě chce zavést Duch Svátý. Odevzdej se mu zcela a nehledej žádné výmluvy. Svě duši a svému nitru musíš přece věnovat stejnou pozornost a péči, s jakou myslíš na svoje tělo. Pravým pokrmem duše je sám Bůh v důvěrné a soustředěné rozmluvě s ním. Při tomto osobním setkání s Bohem se také nejlépe setkáš sám se sebou. V důvěrném sblížení s Bohem lépe poznáváš jeho vůli i sám sebe, aby ses pak mohl Bohu zcela odevzdat.

Avšak i do této odlehle samoty, posvěcené přítomností, modlitbou a odříkáním

Čas přípravy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Naplnil se čas, činite pokání.

Ježíše Krista, si našel cestu Satan. Není na světě místa, kam by se svůdný Zrádce nepokusil proniknout. Nesmí tě udivovat, že tě všude obtěžuje, když obchází a hledá, co by pohltit, a nenechá na pokoji ani Božího Syna.

Proč vnikl až sem a právě v tuto dobu? Ví velice dobře, že právě zde mu může jít o všechno. Hluboký prožitek důvěrného společenství s Bohem velmi ohrožuje jeho pozice. Chce si proto pospíšit, aby nezůstal pozadu a také nabídl svůdné potěšení své přítomnosti. Všechno to, co jsi opustil, když jsi odešel na poušť, přináší s sebou a představuje v tom nejatraktivnějším světle. Umí se vloučit a zachytit drápkem i té nejsvětější představy. Jde mu o to, aby ses ohlédl zpět, abys aspoň na chvíli odvrátil svůj pohled od Boha a jeho darů a začal je srovnávat s tím, co ti nabízí on v tak přitažlivé podobě. Provokuje tvou představivost, probouzí vzpomínky, představy a dojmy a využívá přitom s velkou dovedností všeho toho, čemu jsi v minulosti dovolil vstoupit do svého srdce. Využívá tak spojence, kteří se skrývají v tvém podvědomí z doby, kdy jsi nebyl náležitě bdělý a nestřežil dostatečně své smysly. Svou nekázní, lehkomyšlností a neuváženou zvědavostí si sám připravuje podmínky pro budoucí pokušení.

Nejhůř by se ti vedlo, kdybys propadl dojmu, že jsi se svědcem zůstal sám. Neztrácej proto ze zřetele Pánovu přítomnost. I když Bůh dopouští, aby tě navštívil pokušitel, nikdy tě nenechává s ďáblem samotného. Ten, který je zde sám vystaven tíži ďábelských svodů, nedovolí, abys byl zkoušen nad své síly. Zaručuje ti svým slovem, že ti *postačí jeho milosti*⁽¹⁾. Jestliže se nedáš oslnit mámvivými představami, můžeš vedle sebe vždy vidět i společnost Božího anděla. Tento tvůj nejlepší ochránce je s tebou i uprostřed *divoké zvěře*. Je dokonce výmluvnější a přitažlivější než jeho protivník. Všechno záleží na tom, abys mu věnoval dostatečnou pozornost. Jen na tvém rozhodnutí záleží, kdo z těch dvou bude mít nakonec úspěch.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8–15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“

Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svou smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18–22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen

Dokončení na str. 5

Pokloň se svému Pánu spolu s anděly a poděkuj mu za jeho názornou lekci, jak důležité je umrtvování a odříkání, pokud to není samoúčelná askeze. Právě a upřímné pokání dobrovolně přijatým nepohodlím prohlubuje lásku a je nejbezpečnější cestou k pravé svobodě ducha. *Naplnil se čas, věř evangeliu, že je třeba činit pokání.* Tato výzva platí celému světu i každému jednotlivci. Nastup tuto cestu podle Ježíšova příkladu a využij pod vedením Ducha Božího velký dar 40 dnů přípravy na velikonoční slavnost.

Ukaž mi své cesty, Pane, ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel.⁽²⁾

Bratr Amadeus

¹⁾ srov. 2 Kor 12,9; ⁽²⁾ žalm 25

Velký divotvůrce z Belgie

I když P. Paul von Moll (1824–1896) dosud nebyl prohlášen za svatého, byl tento přívětivý kněz, benediktin – jako druhý Vincent de Paul a podobný svatému faráři arskému – svým působením znám daleko za hranicemi své vlámské domoviny. Jeho příslovečná láska patřila stejně tak chudým a trpícím, jako i velkým tohoto světa. Všem ji prokazoval nespočetnými uzdraveními, zázraky a upřímnými otcovskými radami. Svědkové té doby shrnuli jeho život do jediné věty ze Skutků apoštolů: „...chodil a konal dobro a uzdravoval všechny...; neboť Bůh byl s ním.“ (Sk 10,38)

Franz Luyckx, budoucí P. Paul, vyrůstal jako syn zámožného rolníka ve vlámském městě Moll, v provincii Antverpy. Jako 24letý vstoupil v roce 1848 do benediktinského kláštera v opatství Termonde. O deset let později přijal kněžské svěcení a pro 34letého P. Paula von Moll započal intenzivní apoštolát modlitby a odříkání.

Především však měl charisma konat zázraky a uzdravovat a tento dar věrně a oddaně využíval téměř čtyřicet let; až do konce svého života. Bůh ho pověřil tímto vznešeným posláním, když jednou v důsledku plicní nemoci téměř zemřel: „Lékaři mi už neuměli pomoci. Tu se mi zjevil Ježíš spolu s neblahoslavenější Pannou Marií, svatým Josefem a svatým Benediktem. Panna Maria mě chytila za ruku a Spasitel položil svoji pravici na moji hlavu a řekl mi: »Budiž uzdraven! Od nynějška budeš žít k útěše velkého množství lidí. Dám ti všechno, oč mě požádáš pro druhé.« V tom okamžiku jsem byl uzdraven.“ Hrabě A. de Ségur v pařížských novinách *L'Univers* o P. Paulovi napsal: „V plnění svého božského poslání ustoupila jeho osoba zcela do pozadí, a to až tak hodně, jako by on byl pouhým svědkem, pouhým poslušným nástrojem. Ve své pokoře připisoval svoje charisma konat zázraky svatému Benediktovi, avšak mezi svými vlámskými rodáky zanechal dojem velké svatosti.“

Ve dne v noci

S P. Paulem se dalo vždy počítat, protože spal jen málo, často dokonce vestoje, opíraje se zády o stěnu (tuto metodu jednou se šibalským mrknutím oka „doporučil“ i jednomu svému příteli). Od páté hodiny ráno na něho v klášteře čekaly zástupy lidí, dokonce až z Ameriky. Hrabě de Ségur dále píše: „To, co duše na tomto Božím muži nejvíce přitahovalo,

byla jeho dobrota, jeho milosrdenství, jeho jemný lidský soucit, což se spojovalo s jeho nadpřirozenou prozíravostí. Svými rychlými a konkrétními odpověďmi pomohl každému odhalit a pochopit příčinu jeho nemoci či vnitřní zkoušky, stejně

...Jsem vždy spojen s mým milým Pánem. On sám mi diktuje, co mám napsat. Boží láska je mým bohatstvím, mou radostí, mým pokrmem, mým pokladem, mojí útěchou, mým životem, mým vším...

Kde chceš hledat a najít Boží lásku, když ne v Eucharistii? Zde je Ježíšova láska viditelná a vystavená k úctě. Často si s Ním povídej! Podívej se, co jen On vytrpěl z lásky k nám lidem: opovržení, potupu, údery, rány a nakonec smrt na kříži. Ano, Bůh dělá vše pro lidi. Budu se modlit, aby ti dal Ježíš poznat hodnotu kříže, protože jako apoštolové, tak i dnes každý utíká před křížem...

tak i poznat zaručené prostředky a podmínky k dosažení žádaných milostí. Někdy jim ukázal i jejich nejtajnější skutky a nejskrytější myšlenky, v jejich duších četl jako v otevřené knize.“

Nemocní, ochrnutí či slepí byli uzdraveni okamžitě, anebo když splnili úkol, kterým byla modlitba či nověna ke svatému Benediktovi.

Němými svědky těchto uzdravení jsou stovky berel zanechaných v klášterním kostele. Jednoho těžce postiženého po-

P. Paul von Moll (1824–1896)

vzbuzoval: „Chlapče, polož svoji berlu na podstavec svatého Benedikta, pak budeš chodit!“ On tak učinil a hned se slzami radosti vyběhl ven z kostela. Jinému zase přikázal: „Vezmi svoje berle a při proměňování je polož na klekátko, na kterém se přijímá Eucharistie!“ Mládenec poslechl a byl uzdraven. Skrze kněžské ruce P. Paula se stalo tolik zázraků, že někdo jednou výstižně poznamenal: „Člověk by si skoro myslel, že tento kněz koná zázraky ze zvyku a jakoby pro ukrácení času.“

Počet těch, kteří u P. Paula našli pomoc, se odhaduje na milion. O to překvapivější je fakt, že benediktinští kněží – jak v městě Termonde, tak i v klášteře Steenbrugge, který sám založil a kde byl dlou-

há léta převorem a zpovědníkem všech mnichů – o charismatu svého spolubratra téměř nic nevěděli. Stejně tak to bylo i v opatství Affligem, které zažilo rozkvět právě v době jeho působení. Každý si, přirozeně, všiml popularity tohoto skromného a zdrženlivého mnicha. Devět desetin všech návštěv kláštera – ať už z domova, či ze zahraničí – přicházelo kvůli němu, právě tak jako záplava dopisů z Belgie, Francie, Německa, Anglie, Holandska, Rakouska, Itálie a Ameriky. I přesto spolubratři nedokázali pochopit jeho výjimečné charisma. Před jejich zraky zůstalo natolik skryto, že mladý P. Benedikt z kláštera Steenbrugge, těžce nemocný tuberkulózou, šel na prosebnou pouť za uzdravení do Lurd. Prorok ve vlastním domě nic neznamená! O to víc si ho vážil biskup Faict z města Brugge, který řekl: „Otec Paul von Moll je světec!“

Mnohá vyslyšení

Nejednou se stalo, že tento dobrotivý divotvůrce už vyčkával u brány, zda se tam neobjeví nějaká „ztracená ovečka“. Zvon u klášterní brány se ozýval dokonce i v noci. Jak překvapený byl jistý mladý muž, když mu v jednu hodinu v noci

otevřel na cestu připravený sám P. Paul, pro něhož přišel kvůli svému umírajícímu bratrovi! Po vysloužení svátostí řekl P. Paul nemocnému: „Už byl nejvyšší čas! Kdybych nepřišel, tuto noc byste nepřežil. Nyní se ale uzdravíte a dožijete se vysokého věku.“

Rovněž hospodyně jistého faráře z města Gent, která měla rakovinový nádor na páteři, byla překvapená, že P. Paul ji už očekával a vítal ji se slovy: „Dnes jsem měl odcestovat, ale jelikož jsem věděl, že přijedete, zůstal jsem sám doma. Ano, samozřejmě, pomohu vám. Musím vám pomoci, jelikož vím, jak se léčí rakovina.“ Dal jí medailku svatého Benedikta a vyzval ji, aby se k němu pomodlila nově. Udělala to a zanedlouho byla z rakoviny vyléčena.

Dne 19. března 1878 cestovala jistá řeholní sestra s ochrnutým, němým děvčetem, sirotkem, do města Termonde a starostlivě přemýšlela, jak se – dopředu neohlášená – dostane ze stanice do vzdáleného kláštera. Sotva přišly do města, přistoupil k nim jeden kočár a řekl: „Sestřičko, otec Paul mě pověřil, abych vás obě přivezl do kláštera a po obědě znovu pro vás přišel.“ Když P. Paul spatřil malého sirotka, slíbil jí: „Budeš uzdravena.“ A pak se obrátil k sestře: „Pomodlete se dvě nověny, a pokud to nebude stačit, pomodlete se třetí!“ Jednou ráno, na začátku třetí nověny, ochrnuté a němé dítě bez jakékoliv námahy vstalo z postele a živě začalo hovořit. Také dceru jednoho kováře z Vieux-Dieu, která byla krátce před těžkou operací, přivezli rodiče k P. Paulovi do kláštera v Termonde. Ačkoliv je nikdy předtím neviděl, při pohledu na ně plný soucitu řekl: „Už včera jsem na vás čekal v Antverpách. Vaše dcera bude uzdravena.“

Klásterský kostel v opatství Steenbrugge

Podle názoru tohoto svatě žijícího benediktina si lidé od něho nikdy nevyprošovali dost. Při rozloučení se často s dětskou naléhavostí zeptal: „Doma jsou všichni zdraví? Nechcete si už nic více vyprosit?“

Po přečtení dopisu jistého učence byl velmi zklamán: „Ale vždyť on o nic nežádá!“ Jednoho dobrého přítele z obce Oostkamp povzbudil: „Žádej si ode mne, co jen chceš, a já ti to vyprosím.“

P. Paul von Moll nevynechal žádnou příležitost, aby nevyužil svoje charisma. Jednou v aleji kláštera Steenbrugge potkal na procházce žákyně a všiml si mezi nimi jedné dívky se širokým kloboukem na hlavě. P. Paul jí jej sundal z hlavy a řekl: „Moje malá, tvoje oči jsou velmi nemocné. Musíš být bezpodmínečně uzdravena. Vezmi si medailku, nos ji a pěkně se modli k svatému Benediktovi.“ Dva dny nato její oční nemoc zcela zmizela.

Jindy přišel P. Paul v Antverpách na jedno staveniště, kde pracovalo 20 dělníků. Obrátil se na jednoho z nich, který měl ovázanou ruku. Povzbuzoval ho: „Nezahájejte! Do práce! Odvažte si ob vaz ze své vykloubené ruky!“ Dělník poslechl a hned bez jakékoliv bolesti odtlačil těžká kolečka.

Jednou P. Paul docela jednoduše řekl jisté ženě, kterou uzdravil: „Buďte tak laskavá a pozvěte všechny vaše známé a přátele, kteří jsou nemocní, aby mě navštívili, a já je všechny uzdravím.“ A jednou v neděli z kazatelny vyhlásil: „Už dlouho mezi vámi nebudu. Vy všichni, které něco tíží, a všichni, kteří máte starost o svůj dobytek, přijďte ke mně a já vám všem pomohu.“

Moc nad zvířaty a přírodou

P. Paul von Moll, podobně jako jeho nebeský patron svatý Pavel, se skutečně stal vším pro všechny. Jeden statkář z blízkosti kláštera Steenbrugge vzpomínal: „On byl skutečně zosobněnou dobrotou, pravým otcem, splnil nám dokonce i ta nejtajnější přání. Jeho příchod byl pokaždé požehnáním. Měl soucit i se zvířaty. Když jedno tele ve stáji dokonávalo, naklonil se nad sotva dýchající zvíře, něžně je pohladil a řekl: »Už je mu lépe, ano, zdá se, že je uzdraveno. Napojte je!« Když jsme před telátko postavili vědro s vodou, hned vyskočilo, pilo plnými doušky a bylo čilé, jako by se nic nestalo.“

Existuje nespočet příkladů, které ukazují na mocnou pomoc P. Paula – ať už při nákazách dobytka, v čase nebezpečí bouřky a krupobití v době žní, anebo při přemnožení housenek, červů, pavouků, slimáků a hmyzu na poli. Vzpomeňme jen jednu pěknou příhodu: Když na poli s krmnou řepou způsobily velkou škodu různé druhy hmyzu, obrátil se majitel na známého divotvůrce, který mu přikázal: „Zakopej dvě medailky svatého Benedikta příčně v protilehlých koutech svého pole!“ Rolník poslechl a přesně si zapamatoval místo, kam do země vložil obě medailky, aby později našel tuto vzácnou vzpomínku na P. Paula. Hned druhý den na poli už žádný škodlivý hmyz nebyl. Zvědavostí poháněný rolník vykopal medailky, které ke svému údivu našel obklopené desítkami tisíc kusů uschlého hmyzu. Pečlivě uschoval jedinečnou „sbírku hmyzu“ a nakonec ji přinesl jako důkaz o zázračné moci světce do benediktinského kláštera. Dokonce i po smrti P. Paula se udály nápadné, veterinárně ověřené zázraky, když rolníci plní důvěry přiložili medailku svatého Benedikta k nemocným zvířatům anebo ji zavěsili ve stáji; často tam umístili dopis či obrázek divotvůrce. ▶

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špinu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium - Mk 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

► V městech a na cestách

Mnoho návštěv konal P. Paul von Moll v Antverpách, Bruselu a Mechelenu. Sotva se zpráva o jeho příchodu rozšířila, přicházely stovky hledajících pomoc a na cestě se tvořily dlouhé řady čekajících. Mnich, který znal nouzi utrápených lépe než oni sami, se s nimi modlil, uzdravoval, žehnal, dával rady při volbě povolání, prorokoval budoucnost, odhaloval jejich skryté hříchy, vedl k lítosti a ke zpovědi. Přinášel útěchu i do mnohých belgických klášterů, nemocnic, domovů a věznic. Všude uzdravoval s takovou pokorou a přirozeností, že to budilo dojem, jako by to bylo pro něho to nejsamozřejmější na světě. Slova, která říkal nemocným lidem, byla jednoduchá: „Jste nemocní; neznepokojte se; pomodlíme se spolu a zítra budete zdraví.“

Také svoje nesčetné cesty vlakem, vždy třetí třídou, využíval P. Paul k tomu, aby obdaroval spolucestující nečekanými milostmi. Jeden benediktin z anglického opatství Downside napsal o své zkušenosti v čekárně železniční stanice města Brugge: „Všichni jsme tam mlčky seděli, když vstoupil reholník se zavřeným breviářem. Jeho benediktinský hábit byl snad kdysi černý; i jeho klobouk byl starý a střevíce obnošené. »To je otec Paul z kláštera Steenbrugge,« zašeptal mi jistý kněz. A já jsem měl radost, že jsem viděl toho dobrého muže, o kterém jsem už tolik slyšel. Tu vstoupila do čekárny stará žena, šla rovnou k P. Paulovi a prosila ho, zda by jej mohla brzy navštívit v klášteře. »Jen mi povykládejte o vašich starostech tady,« povzbudil ji. »Ale můj vlak přijede hned,« odpověděla. »Nic se nebojte, bude mít zpoždění dvacet minut!« prorokoval kněz. Když to uslyšel přednosta stanice, hlasitě se rozesmál. Ale žena začala klidně předkládat svoje úmysly shrbenému mnichovi. Vlak přijel – opravdu přesně s dvacetiminutovým zpožděním.“

Jindy se při cestě vlakem z Antverp do obce Stabroek najednou po osmi kilometrech pokazila parní lokomotiva. Když se čekalo na náhradu, cestující vystoupili a udělali si piknik na otevřeném prostranství. Dobrý kněz se však vydal na cestu a řekl: „Jen se podíváme, zda je porucha na stroji tak velká, jak nám to namluvili.“ U lokomotivy stáli dva bezradní stroj-

vedoucí a několik spolucestujících, mezi nimi i jeden pán s vycházkovou holí. Tu si otec benediktin bez okolků půjčil a strčil ji do nejbližší roury. Když se v ní vrtal, obrátil se na oba strojvedoucí: „Zdá se mi, že je tato roura ucpaná. Vyčistěte ji!“ Oba se nahlas vysmáli starému mnichovi, který chtěl opravit lokomotivu vycházkovou holí. Také okolostojící potřásali hlavami. „Zkuste to,“ přikázal kněz teď už vážným tónem. „Dejte se do práce! Bude dobře fungovat, protože jsem to já, kdo vám to říká!“ Tu oba strojvedoucí ihned poslechli, jakoby donuceni vyšší autoritou, a k velkému úžasu všech se vlak dal do pohybu.

Všechno má svoji cenu

Byli i takoví, kteří si ho dobírali jako „obchodníka s medailkami“ a dělali si z něho posměch. Většinou stačil, jako

*Místo posledního odpočinku
P. Paula von Moll*

u P. Pia, jeden jediný pohled tohoto světce a ti, kdo ho podceňovali, osočovali či pronásledovali, padli přemoženi milostí na kolena a následovali ho do zpovědnice, kde jim odhalil nejtajnější hříchy jejich života. Ale pouze zvenku vypadaly některé věci jako hračka. „Až poslední den se lidé dozvědí, co jsem vytrpěl. V noci často přichází satan a mučí mě, ale nemohu si stěžovat, protože mě utěšuje Matka Boží,“ svěřil se P. Paul jedné reholnici. Skutečně přinášel za každou darovanou milost obět z lásky. Často se dlouho modlil u nemocných a vnitřně tak velmi trpěl spolu s nimi, že mu na čele vystoupily kapky potu. Nejednou ho bylo slyšet, jak řekl: „Mnoho mě stálo dosáhnout této milosti.“

Jiným přislíbil: „Pomohu vám nést váš kříž. Modlím se s vámi.“

Tak to bylo v případě jednoho starého muže, který se v klášterním kostele o berlích a jen s námahou vlekl k P. Paulovi. Ten ho tam však nechal stát a dvakrát se pomodlil křížovou cestu, než starci vzal hole a položil je k soše sv. Benedikta. Nyň to byl vděčný stařec, který se sám od sebe, bez námahy a plný zbožnosti pomodlil křížovou cestu.

„Z lásky k Tobě, Ježíši!“

Jedné duchovní dceři napsal do Antverp: „Vyčítali mi, že jsem vždy kázal o Boží lásce. Tak jsem s tím přestal, ale Bůh mi dal pochopit, že ve všech kázáních, přednáškách a zpovědích musím mluvit o jeho velké lásce k lidem!“ Neobyčejně krásné jsou jeho nespočetné dopisy, v nichž prosím o pomoc, přátelům i neznámým osobám psal o Boží lásce, která z jeho přeplněného srdce přímo proudila. „Někdy jsem jí tak naplněn, že v sobě cítím dostatek síly k tomu, abych obrátil celý svět.“

Ví se, že zanícený diskutér často vyšel ze zpovědnice až ve 23 hodin a v jeho cele na něho už čekalo mnoho duší z očistce, aby od něho získaly útěchu a osvobození. Kdy tedy P. Paul vybavoval svůj enormní korespondenční apoštolát, když dostával 30 dopisů denně? Nedivme se, že jednou napsal: „Nemějte mi to za zlé, když budu stručný, protože mi schází čas. Jsem přetížený prací a hromadami dopisů!“ Tajemství, proč přece jen dokázal všechno starostlivě vybavit, prozradil

O svatém přijímání

jednomu důvěrníkovi: „Jsem vždy spojen s mým milým Pánem. On sám mi diktuje, co mám napsat. Boží láska je mým bohatstvím, mou radostí, mým pokrmem, mým pokladem, mojí útěchou, mým životem, mým vším.“ Proto začínal každý dopis stejnými slovy: „Z lásky k Tobě, Ježíši!“ Potom si lidé v dopise mohli přečíst kupříkladu následující: „Kde chceš hledat a najít Boží lásku, když ne v Eucharistii? Zde je Ježíšova láska viditelná a vystavená k úctě. Často si s Ním povídej! Podívej se, co jen On vytrpěl z lásky k nám lidem: opovržení, potupu, úder, rány a nakonec smrt na kříži. Ano, Bůh dělá vše pro lidi. Budu se modlit, aby ti dal Ježíš poznat hodnotu kříže, protože jako apoštolové, tak i dnes každý utíká před křížem. Jen tu a tam někdo řekne: »Z lásky k Tobě, Ježíši!« Tento povzdech lásky je však jakoby otvorem ve tvém srdci, přes který okamžitě vniká Boží láska. V takových chvílích, když necítíš žádnou lásku nebo jen málo lásky, nereptej. Dábel dělá všechno, co je v jeho moci, jen aby tě odradil od Ježíšovy lásky. Tehdy pověz v srdci: »Ó Ježíši, necítím žádnou lásku, ale v naději, že mi daruješ ještě více lásky, to přijímám s láskou.«“

Otevřeně, ale bez stěžování, se svěřil jedné řeholnici: „Pracoval jsem až do vyčerpání svých sil. Ale do posledního okamžiku mi nebude ležet na srdci nic důležitějšího než to, abych miloval Boha tou nejněžnější a nejvládnější láskou a abych to přál všem lidem na celé zemi.“

Také slib, který dal P. Paul svému blízkému příteli z obce Oostkamp, si může vzít k srdci každý, kdo se s důvěrou obrátí na tohoto velkého divotvůrce: „Když jednou budu v nebi, tak mě o to více pros! Pak budu mít dost času na to, abych se o tebe staral, a moje moc bude ještě větší.“ On svoje slovo dodržel!

P. Paul von Moll zemřel 24. února 1896 na vodnatelnost. Jeho tělo, které po třech letech našli neporušené, dnes odpočívá v kostele opatství v městě Termonde, kde mnoho hořících svíček svědčí o nekončící oblíbenosti tohoto (nekanonizovaného) světce mezi lidmi. Dodnes se na jeho hrobě dějí zázraky a ze všech stran přicházejí svědectví o zázračně vyslyšených modlitbách.

*Z Vítězství Srdce 98/2014
přeložil -dd-*

Kristus Pán ustanovil Nejsvětější svátost oltární pod způsobem chleba a vína nejen, aby se za nás obětoval při mši svaté, ale též, aby se nám mohl dávat za pokrm života při svatém přijímání. Svatý Alfons z Liguri pravi: „Pán Ježíš se zůstavil ve způsobě chleba, který stojí nemnoho...“, aby všichni na každém místě mohli jej nalézt a přijmout; neboť kdyby se nám byl zanechal pod způsobem nějakého vzácného a drahého pokrmu, chudobní lidé by nemohli přistupovat ke svatému přijímání.

Ale kdybychom se i rozhodli přistupovat ke stolu Páně, nejen že nás vybízí tolikerým pozváním..., ale ukládá to i za povinnost. „Vezměte a jezte; toto je mé tělo.“ (srov. 1 Kor 11,24) Ano, abychom chodili k svatému přijímání, vábí nás slibem království nebeského: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ (Jan 6,54) „Kdo jí tento chléb, bude živ navěky.“ (Jan 6,58) Ba i vyhrožuje peklem, vylučuje z nebe, nebudeme-li ho přijímat: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“ (Jan 6,53) Tato pozvání, ty sliby, ty hrozby – vše vychází z veliké touhy, kterou má, přijít k nám v této svátosti. Tak říká svatý Alfons.

Podíváme se snad nyní přísnému příkazu církve svaté, aby každý katolík as-

poň jednou v roce ve velikonoční dobu přistoupil s čistým srdcem ke stolu Páně? To je nejmenší, co může církev žádat.

Podíváme se snad vroucímu přání církve svaté, vyslovenému na sněmu tridentském (*Sess. 22, 6*), aby věřící při nejdražší oběti mše svaté nejen duchovně, ale i skutečně přijímali Tělo Páně, a vyslovenému Svatým otcem Piem X. (dekret z 20. 12. 1905), aby věřící co nejčastěji, a pokud možno každodenně chodili ke stolu Páně, jen jsou-li ve stavu milosti Boží a přistupují-li s dobrým úmyslem, žít se a posilovat k životu věčnému?

Hlas církve je ohlasem toužebné lásky Božského Srdce Páně. Ano, toto Božské Srdce nechce být toliko ve svatostáncích ze dřeva, kamene a kovu: ono chce být i ve svatostáncích živých, kterými mají být zbožní věřící: „Nevíte, že jste Boží chrám?“ (1 Kor 3,16) S takovou touhou, s jakou letí včelka na květinku, aby z ní vysála vonný med: s takovou, ano, s větší přichází Kristus Pán k duši ve svatém přijímání. Touží po nás, ne aby oblažil sám sebe, nýbrž aby oblažil nás. On sám je nesmírně blažen, nikoho a ničeho nepotřebuje, ale touží svatým přijímáním nás posílit, abychom rázně odpírali pokušením, věrně plnili své povinnosti, prospívali ve ctnostech a jednou dosáhli slávy a blaženosti nebeské.

Svaté přijímání je vydatným lékem, který nás zbavuje všedních hříchů a smrtelných nás uchovává. (Tridentický sněm, *Sess. 13, 2*)

Podle svatého Bernarda mírní svaté přijímání žár nezřízených náruživostí: hněvu, závisti, smyslnosti atd. a sílí nás, abychom jim snáze odpírali.

Svatým přijímáním rozněcuje se v nás láska k Pánu Bohu; neboť když uvažujeme, jak Kristus Pán v nás vlévá touto svátostí takřka všechny poklady své lásky (*tamtéž*), býváme povzbuzováni, abychom i my jej navzájem vroucně milovali podle slova apoštola: „Pobízí nás totiž láska ke Kristu.“ (2 Kor 5,14) Je zde i důrazný výrok sv. Františka Saleského, církevního učitele: „Zkušeností 23 let, které jsem věnoval službě duší, úplně jsem se přesvědčil, jak mocná je síla této svátosti, aby duše utvrdila v dobrém a vyprostila

*Sandro Botticelli (1445–1510):
Poslední sv. přijímání sv. Jeronýma*

Modlitby sv. Tomáše Akvinského před svatým přijímáním a po něm

PŘED SVATÝM PŘIJÍMÁNÍM:

Všemohoucí, věčný Bože! Hle, přicházím ke Svátosti jednorozeného Syna tvého, Pána našeho Ježíše Krista. Přicházím jako nemocný k lékaři života, jako nečistý k prameni milosrdenství, jako slepý ke světlu věčné jasnosti, jako chudý a bídný k Pánu nebes a země.

Proto prosím přehojnou nesmírnou tvoji štědrost, abys vyhojil nemoc mou, omyl poskvrnu, osvětlil slepotu, obohatil chudobu, oděl nahotu, abych přijal chléb andělů, Krále králů a Pána pánů s takovou úctou a ponížeností, s takovou zkroušeností a zbožností, s takovou čistotou a vírou, s takovým předsevzetím a úmyslem, aby to přispělo k blahu mé duše. Popřej mi, prosím, abych přijal nejen Svátost Těla a Krve Páně, nýbrž i ovoce a účinky této Svátosti.

Ó nejlaskavější Bože, dej mi Tělo jednorozeného Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, které přijal z Marie Panny, tak přijmout, abych byl hoden přivtělení k domu jeho. Ó nejmilejší Otče, popřej mi konečně, abych mohl tváří v tvář ustavičně patřit na přemilého Syna tvého, jehož nyní na cestě vezdejší míním přijmout. Neboť on s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého po všechny věky. Amen.

PO SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ:

Díky tobě vzdávám, Hospodine, svatý Otče všemohoucí, věčný Bože, žes mne, svého hříšného, nehodného sluhu z pouhé dobroty a milosti své a bez všíkové mé zásluhy nasýtil drahým Tělem a Krví Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista.

A prosím, aby toto svaté přijímání nebylo mi příčinou trestu, ale abych jím dosáhl milosti a slitování. Budiž mi oděním víry a štítem dobré vůle. Zbav mě jím mých nepravostí; udus ve mně zlou žádostivost a chlípnost; rozmnož trpělivost a lásku, pokoru a poslušnost a všechny ostatní ctnosti. Braň mě mocně od úkladů všech nepřátel, jak viditelných, tak neviditelných; utiš dokonale všechna nezřízená hnutí má, jak tělesná, tak duševní.

Učiň, ať k tobě, jedinému pravému Bohu, pevně lnu a posledního svého cíle šťastně dosáhnu. A prosím tě, abys mě hříšného milostivě přivedl k těm nevyšlovným hodům, kde ty se svým Synem a Duchem Svatým jsi svým pravým svatým Světlem, sytostí plnou radostí věčnou, rozkoší svrchovanou a blažeností dokonalou.

Skrze téhož Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

je od zlého, skýtala jim duchovní útěchu a – abych krátce vše pověděl – učinila je podobnými Pánu Bohu, jen když s živou vírou a příslušnou čistotou srdce a zbožností často přistupují ke stolu Páně.“

Tak blahodárné účinky má časté a hodné přijímání!

Budiž tedy tvoji touhou a horlivou snahou přistoupit co nejčastěji ke stolu Páně. Řiď se radou svého moudrého a horlivého zpovědníka a nedbej řeči lidských. Každá dobrá věc má své nepřátele, jaký div, že i časté svaté přijímání?

„Časté svaté přijímání je prý znesvěcování Nejsvětější svátosti oltářní.“ Nikoli. Tak učili bludaři jansenisté. Pán Ježíš již tím, že ustanovil Nejsvětější svátost pod způsobami chleba a vína, dal nám najevo, že často máme mít podíl na hostině nebeské, abychom si zachovali život duchovní, jako často požíváme pokrmu a nápoje, abychom si zachovali život tělesný. A první křesťané rozuměli ustanovení Páně jinak. „Den po dni jednomyslně a vytrvale chodili do Chrámu, ve svých domech lámali chléb“ (Sk 2,46); neboť tímto „chlebem“ naznačuje se podle svorného soudu teologů svaté přijímání.

„Ale lidé se mi budou posmívat a na mne ukazovat!“ – Na to odpovídám. Přijímáš-li často Nejsvětější svátost podle rady svého zpovědníka s dobrým a čistým úmyslem, abys odložil své chyby a den ode dne prospíval v bohumilém životě, ať si mluví lidé, co mluví. I o samém Kristu Pánu mluvili jedni, že je dobrý; jiní, že svádí lid. Kladu sem i dobrou radu svatého Františka Saleského: „Táže-li se tě někdo, proč tak často přijímáš Tělo Páně, odpověz mu takto: Dvoji druh lidí musí chodit častěji k svatému přijímání: dokonalí totiž a nedokonalí. Dokonalí, aby se v dokonalosti udrželi; nedokonalí, aby k ní dospěli. Silní, aby nezeslábli; slabí, aby zesílili. Nemocní, aby se uzdravili; zdraví, aby neonemocněli. Ty pak, jsa nedokonalý, slabý a nemocný, musíš přijímat častěji.“

„Nejsem hoden přistoupit často ke stolu Páně.“ – „Hoden“ tak, jak toho Kristus Pán zasluhuje, není vůbec nikdo na světě. Ba ani nejsvětější Matka Páně není v tomto smyslu „hodna“; neboť jen Bůh by mohl Boha důstojně přijmout. Horlivému katolíkovu postačí v této věci slova Svatého otce Pia X. ve výnosu ze dne 20. prosince 1905, kde praví: „Časté i každodenní přijímání,

jsou nejvroucnějším přáním Krista Pána a katolické církve, budiž přístupno všem věřícím, jakéhokoli stavu a povolání; tak, že v tom nesmí být bráněno nikomu, kdo je ve stavu milosti a s pravým a zbožným úmyslem přistupuje ke stolu Páně.

Pravý však úmysl záleží v tom, aby ten, kdo k svatému stolu přistupuje, nepřijímal ze zvyku neb z marnivosti, aneb z důvodů lidských, nýbrž, aby chtěl vyhovět přání Božimu s Pánem Bohem pevněji se spojit a tímto božským lékem čelit svým slabostem a nedostatům.“

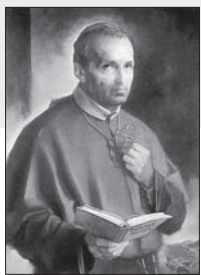
„Ačkoliv je velmi prospěšné,“ praví se dále, „jsou-li ti, kdo často a každodenně přijímají, prosti hříchů všedních, aspoň zcela dobrovolných i náklonností k nim:

přece postačí, jsou-li prosti hříchů smrtelných a mají-li předsevzetí nikdy více nehřešit. Při takovém upřímném předsevzetí nebude možno, aby, každodenně přijímající, nezpustili se brzy i hříchů všedních a náklonností k nim.“

Přijímej tedy, milý křesťane, Tělo Páně, co nejčastěji, i každodenně – zvláště v neděle a svátky, abys ze svatého přijímání čerpal sílu a útěchu, které potřebuješ, a hlavně, abys den ze dne více prospíval v lásce k Pánu Ježíši, jenž nám právě v Nejsvětější svátosti osvědčuje svou nejněžnější lásku.

Podle: Bůh a duše. Misionární knížka. Upravili redemptoristé. Vydání třinácté. Praha 1935.

Se smrtí končí všechno (1)

„Konec se blíží, konec se k tobě blíží.“ (Ez 7,6)

I.

Světsky smýšlející lidé považují za šťastné jenom ty, kteří vlastní zboží, radosti a bohatství tohoto světa. Avšak smrt ukončí všechny tyto blaženosti světa. „Vy přece nevíte, co bude zítra s vaším životem, neboť jste pára, jež se na chvilku objeví, pak mizí.“ (Jak 4,14) Páry, které vystupují ze země, se někdy zvednou do vzduchu, a když jsou ozářeny sluncem, poskytují pěkný pohled. Ale jak dlouho trvá tento pohled? Při malém závanu zmizí všechno. Podívej se na velké osobnosti tohoto světa. Dnes jim staví dvorce, jsou obávaní a téměř je uctívají, zítra ale zemřou, pohrdaní, proklínání a pošlapání.

Se smrtí musí člověk všechno opustit. Vzpomeňme příběhu z *Následování Krista* od Tomáše Kempenského, ve kterém vypráví o nově postaveném domě svého bratra. Chybou stavby byly dveře – těmi jednou vynesou tělo mrtvého bratra ven a on opustí vše na zemi. Krátce řečeno, smrt odebere člověku všechny statky tohoto světa. Jaké je to divadlo, když vidíme vynášet nějakého knížete z jeho domu, do kterého už nikdy nevstoupí, a jak si ostatní rozebírají jeho věci, peníze a ostatní věci!

Sluhové mu ponechají sotva šaty k pohřbu, aby pokryly jeho tělo. Už tu není nikdo, kdo by si ho vážil, jemu lichotil, a nikdo nedbá na rozkazy, které po sobě zanechal. Saladin, který si v Asii podmanil mnohé bohaté, řekl při své smrti, že májí, až ponosou jeho mrtvolu k pohřbení, určit někoho, aby nesl na kopí zavěšenou košili před ním a křičel: „Toto je všechno, co si nese Saladin k pohřbu s sebou!“

Potom, co uloží do hrobky mrtvá těla oněch knížat, jejich kostry nebude moci nikdo odlišit od ostatních. „Všimni si těch hrobů,“ říká Basil, „podívej se, jestli můžeš rozlišit, kdo byl sluha a kdo pán.“ Diogenes se jednou postavil před Alexandra Velikého, když hledal něco velmi pozorně mezi lebkami. „Co hledáš?“ ptal se Alexander zvědavě. „Hlavu krále Filipa, tvého otce, hledám,“ odpověděl,

„a nemohu ji odlišit. Jestli ji můžeš vyhledat, ukaž mi ji.“

„Nerovni přicházejí lidé na tento svět, ale po smrti jsou si všichni rovni. Navzájem nerovni se rodíme, sobě rovni umíráme!“ řekl Seneca. A Horatius říká, že smrt odstraňuje nerovnost mezi žezly a motykami. Ona působí, že žezlo a motyka jsou stejné.

Když přijde smrt, přiblíží se konec, všechno přestane, všechno opustíme a žádnou ze všech věcí světa si nevezme do hrobu.

CHVÁLY A PROSBY

Můj Pane! Protože jsi mi dal světlo, abych poznal, že všechno, čeho si svět cení, všechno je kouř a pošetilost, tak mi dej sílu, abych všechno toto odhodil, dříve než mě smrt od toho oddělí.

Jak nešťastný jsem byl! Jak často jsem Tě urážel a ztrácel Tebe, nekonečné Dobro, kvůli ubohým radostem a věcem tohoto světa! Ó můj Ježíši, nebeský lékaři! Obrat své oči k mé ubohé duši, podívej se na ty mnohé rány, které jsem jí svými hříchy sám způsobil, a měj se mnou slitování. „Když budeš chtít, můžeš mě očistit.“ Já vím, že mě můžeš a chceš uzdravit. Abych se ale zotavil, chceš, abych litoval všech urážek, které jsem Ti způsobil. Uzdrav mě tedy, když mi teď můžeš pomoci.

„Uzdrav mou duši, vždyť jsem proti Tobě zhřešil.“ (Ž 41,5) Už jsem nezapomněl na Tebe, Ty jsi ale na mne nezapomněl, a teď mi dej slyšet, že Ty také nechceš uchovávat v paměti všechny urážky, které jsem Ti způsobil, protože je zavrhuji.

„A když se zlovolník odřekne všech svých hříchů..., nebude se už vzpomínat na všechny zločiny, jichž se dopustil.“ (Ez 18,21-22) Hle, odvracím se od nich a nenávidím je více než každé zlo. Zapomeň tedy na to, můj Vykupiteli, jak často jsem Tě urážel. Nadále chci všechno, dokonce život raději ztratit, ale ne Tvoji milost. Co jsou mi platná všechna bohatství světa bez Tvé milosti?

Ach, pomoz mi, Ty víš, jak jsem slabý. Peklo mě nepřestává pokoušet. Už učinilo tisíc útoků, aby si mne znovu zotročilo. Můj Ježíši, neopouštěj mě!

Chci být ode dneška zajatcem Tvé lásky. Ty jsi můj jediný Pán, Ty jsi mě stvořil, Ty jsi mě vykoupil, jsi to Ty, kdo mě miluje, jenom Ty si zasloužíš být milován, jenom Tebe chci milovat. Amen.

(Pokračování)

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Hle, jsem mezi vámi. Hledím na vás, usmívám se na vás a miluji vás, jak může jen Matka. Skrze Ducha Svátého, který přichází, a skrze svou čistotu vidím vaše srdce a přináším je svému Synu. Už dlouhou dobu od vás žádám, abyste byli mými apoštoly, abyste se modlili za ty, kteří nepoznali Boží lásku. Hledám modlitbu konanou z lásky, modlitbu, která koná skutky i oběti. Neztrácejte čas přemýšlením o tom, zda jste hodni být mými apoštoly. Nebeský Otec bude všechny soudit, a vy Ho milujte a poslouchajte. Víím, že vás to všechno mate, i sám můj pobyt mezi vámi, ale přijímejte to s radostí a modlete se, abyste pochopili, že jste hodni pracovat pro nebe. Má láska je nad vámi. Modlete se, aby má láska zvítězila ve všech srdcích, neboť to je láska, která odpouští, dává a nikdy nepřestává. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. února 2015

Rodina – domácí církev

O pokusu, jak dát heslu „My jsme církev“ rozumný smysl

„My jsme církev!“ – Toto jazykově nepřilíš zdařilé heslo je nám známé jenom v jednom směru, a to jako výraz velmi nedůstojného, často prudkého protestu proti hierarchicky chápanému církevnímu společenství.⁽¹⁾ Přitom bychom mohli pod tímto heslem rozumět také něco správného, totiž tu pravdu, že každý člen církve k ní skutečně patří. Opravdu by to byl zkreslený pohled, kdybychom si mysleli, že se církev skládá jenom z jejích úředních zástupců.

Skutečně patří rozčlenění dětí Božích podle svátosti svěcení k podstatě církve, jak ji Kristus chtěl a založil, ale samotní vysvěcení hodnostáři by byli jenom pouhou kostrou bez masa a krve. Každý jednotlivý člen, každý pokřtěný člověk patří k církvi a přispívá k tomu, aby nechal zazářit její pravou tvář.

Kristus si vyvolil apoštoly a ustanovil jim sv. Petra jako viditelnou hlavu. Proto se církev člení na takzvané dílčí církve – biskupství, která jsou řízena nástupci apoštolů. A přece je jediná světová církev, protože tyto místní církve spojuje navzájem papežství. Tato jednota jednotlivých biskupů s nástupcem sv. Petra se stará o to, aby byla na světě jedna a tatáž církev Ježíše Krista. Kněží se zase podílejí na pastýřské službě biskupů. Tak se hierarchické poslání církve odvozuje od příkazu Ježíšova „Pas mé beránky“ (Jan 21,15) až do večeradla – „To činite na mou památku!“ (Lk 22,19), ba až k vyvolení oněch dvanácti v průběhu veřejného působení Ježíšova.

Tělo této církve, jímž je tvořena, bychom mohli odvozovat ještě dále: Tito „Pánem vyvolení“ (jak se může překládat původní výraz pro církev) měli už předobraz ve Svaté rodině, v Josefovi – hlavě, Marii jako mateřském srdci. Maria a Josef by měli daleko více právo hlásat o sobě „My jsme církev“, než ti protestující z poslední doby, kdyby jim taktní pocit nezakázal pronášet tak neohrabané řeči. Ve Svaté rodině bychom už mohli mít před očima živou církev, nikoliv jako úředně chápanou světovou skutečnost, ale jako živou zárodečnou buňku, ze které má

vyrůst tento univerzální organismus. Tak jako Svatá rodina byla původně zárodečnou buňkou církve, tak to platí v pokračování pro každou křesťanskou rodinu, kterou můžeme oprávněně nazývat „domácí církev“.

Když už občanská společnost považuje rodinu za svoji základní buňku, o to více ji může považovat Kristem založená církev. Také zde platí pravidlo, že milost spočívá v přirozenosti. Proto, že rodina má podle Boží vůle jako podstatný cíl předávání přirozeného života, je k plodnosti vybrána a uzpůsobena také nadpřirozeným způsobem. Touží vnitřně po tom, aby zalidnila nebe.

V čem tedy spočívá tato zvláštní ušlechtilost rodiny, aby se stala domácí církví? Ve Skutcích apoštolů se vícekrát píše, že celé rodiny se obracely k víře v Ježíše Krista (Sk 11,14; 16,31–33; 18,8). Z toho vyvozujeme, že už tenkrát také malé děti přijímaly svátost křtu, ještě dříve, než o to samy mohly poprosit. Až dodnes patří k důležitým úkolům křesťanských rodičů, aby přihlásili své děti ke křtu a určitým způsobem za ně poprosili o tuto svátost.

Tak jako je zodpovědností rodičů, kteří mají učinit první výchovné rozhodnutí za své dítě, které toho ještě není schopné, tak je tomu také v případě tohoto tak významného kroku, jímž se stává nemluvně

dítětem Božím. Tak jako svému dítěti dopravají toho nejlepšího v přirozené rovině, měli by mu o to více dopřát ve všem, co slouží nadpřirozenému, věčnému životu. Církev ovšem bere tuto zástupnou prosbu rodičů nanejvýš vážně a křtí už nejmenší děti, ale nikomu není dovoleno (s výjimkou nebezpečí smrti) nemluvně pokřtít proti vůli rodičů. Z toho můžeme vidět, jak vysoko si církev stále cení role rodičů uvnitř této domácí církve.

Na tuto vážnou zodpovědnost rodičů, aby své děti přinesli brzo po porodu ke křtu, navazuje přirozeně důležitý úkol, aby jim brzo přinášeli křesťanskou víru. Vyprávět jednoduchými slovy o milém Bohu na nebi, který stvořil všechno dobré, o Ježíši, Synu Božím, jak se narodil, jak učil, konal zázraky a nakonec za nás trpěl, umřel a vítězně vstal z mrtvých – to patří k domácím katechetickým úkolům, které nemůže nikdo tolik s citem a důvěrou plnit jako vlastní rodiče.

První zvěstování víry v dětství pokračuje brzy dalším požadavkem, aby neuvědomělá dětská víra vyžrála v době puberty v uvědomělý život z víry. Tato fáze nastává zpravidla tehdy, kdy rodičovská autorita pro dospívající už není samozřejmá, a děti si již uvědomují, že rodiče také nejsou bez chyb. Je to těžká doba pro rodiče i pro děti. Právě tady se děje něco velmi důležitého pro tuto malou církev: naše víra nemá být pouhým opakováním toho, co jsme slyšeli, nýbrž uvědomelou a přijatou odpovědí na zjevení. V této době dochází k tomu, že se rodiče stávají věrohodnými svědky své víry před svými dětmi. Teprve tady dostává rodičovské zvěstování víry svoji plnou hloubku.

Přitom dochází v každém křesťanském manželství ke srovnávání, kdy děti sledují praxi víry rodičů a uskutečňování mravních nároků velmi kriticky a jako pod drobnohledem. Na odpovědi jako „ale táta to dělá také tak...“ nebo „ty jsi to udělal také tak...“ není možné reagovat jenom vahou rodičovské autority. Žádá se hodnověrný příklad. Ti křesťanští rodiče, jejichž děti vědí, že rodiče přistupují pravidelně ke svátosti pokání a cíleně pracují na vlastních slabínách a chybách, stejně jako to kladou na srdce svým dětem, si udržují svoji rodičovskou autoritu. Ta se chybnými kroky neničí, ale v očích dětí dostává jenom novou podobu. Šťastně

jsou především ty děti, které své rodiče mohou považovat v určitém smyslu také za starší bratry a sestry ve víře!

Vedle takového obsáhlého sdílení víry slovem i skutkem vede domácí církve také ke společnému vykonávání života z víry. A jako velká církev zná svoje liturgické obřady, tak žije domácí církve svými vlastními obřady, jimiž žije celá církev, v domácím prostředí. Tak jako každý smyslu zbavený zvyk zvětrává a zvrhává se v často trapný folklór, tak naopak může opravdový křesťanský zvyk přinést celé rodině vnitřní radost. Ať je to dodržování všeobecných postů, nebo společné chození do kostela, svátečně prostřený stůl, přítelovská společná pobožnost. To všechno má vyrůstat z osobní snahy po zbožnosti a opravdové lásky k rodinnému společenství. Osobní svátky jednotlivců, jako jmeniny, výročí křtu, prvního svatého přijímání se mohou stát oslavou celé rodiny.

Teprve na věčnosti budeme moci posoudit, jakou oporu mohli zakusit jednotlivci ze společné modlitby v rodině, když to nebylo jenom pouhé plnění předem stanoveného programu. Je zapotřebí velkého jemnocitu, aby se tyto sklony nestaly jenom plněním povinností, nějakým nábožným cvičením. Pozorný a příznivý pohled

na to, které dobré iniciativy členů rodiny – také dětí – mohou ovlivnit tyto rodinné obřady, se postará o to, aby se každý v těchto zvycích cítil dobře, ba dokonce že za určitý čas z toho může být zdravá rodinná hrdost. V takových rodinách se naplní podivuhodné zaslíbení Kristovo: „Budou-li dva z vás na zemi svorně o cokoliv žádat, bude jim to dopřáno od mého Otce, který je v nebesích. Shromáždí-li se totiž dva nebo tři v mém jménu, jsem tam uprostřed nich.“ (Mt 18,19–20)

I když taková domácí církev ještě bezprostředně nepůsobí navenek misijně, činí to už vnitřní zářivou silou, srovnatelnou s těmi kontemplativními domácími církvemi řádových společenství, z nichž vzešla sv. Terezie od Dítěte Ježíše jako patronka misionářů, která nikdy neopustila svoji klauzuru.

Přesto se doporučuje každé křesťanské domácí církvi, aby se podle svých možností starala o spásu těch, „kteří stojí mimo“. Ať je to pohostinnost vůči osamělým a potřebným, nebo snaha pomoci v nějaké záležitosti, která vyrůstá z naší víry. Tak jako církve ve velkém nemůže kroužit jenom sama okolo sebe, aby duchovně nezakrněla, tak se musí také každá domácí církev nechat zapálit žizní Ježíšovou po

spásu všech lidí. Spojení rodin, které se vzájemně posilují a navzájem si k tomu pomáhají, aby prozářily společností, plní tím ústřední prosbu církve.

Je lehké popisovat slovy krásy takové domácí církve a kreslit ideální obraz. Kněz se tak vystavuje námitce, že přitom přehlídí konkrétní obtíže, nouze a problémy. Na jedné straně sotva existuje manželství, které by nikdy nemuselo projít bouřemi, starostmi a konflikty, na druhé straně existují právě dnes manželství a rodiny, v nichž víra postupně začíná zářit tak zřetelně, jak zářila snad jenom v raném dětství. Toto všechno slouží tomu, že každá domácí církev musí žít také se zraněními, jak je tomu i v celé církvi. Takové rány nesmí vést ani k tomu, aby rodiny odřekly svoje povolání být domácími církvemi, ani rodiny svěst k mínění, že by se mohly vyhýbat zodpovědnosti. Každá křesťanská rodina se má v konkrétní situaci snažit o to, aby se stala klíčovou buňkou církevního života. Nic takového na zemi není ještě dokonalé.

Být domácí církvi spočívá ve velkodušném odpouštění, ve shovívavosti a ohledech k těm, kteří to potřebují. Nechtít prorazit hlavou zeď, a přesto dosáhnout cíle rodiny vytvořené vírou patří tak k nutnému napětí, které katolíci musí vydržet. Ostatně takové potíže jenom ukazují, že církve jako tajemné tělo Kristovo má zjevně účast na jeho ranách. Jako tělo Kristovo bylo zraněno bičováním, korunováním trním a ukřižováním, tak je tomu také s církvi při jejím putování časem.

Toto snášet s trpělivostí, ba se soucitem ke slabostem jiných členů, je právě úkolem církve v malém, domácí církve, to je právě doslova úkolem bliženské lásky. Projít takovou křížovou cestou ochotně a trpělivě zůstává pro všechny generace přímo cestou, která vede ke zmrtvýchvstání! Opravdové vědomí toho, že jsem údem a buňkou církve Ježíšovy, znamená právě rovněž spojení s Pánem také v jeho ponížení a jeho ranách. Právě v tom by se měly stát rodinné domácí církve příkladem protestním hnutím, jako je „My jsme církve“!

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 5/2014
přeložil -mp-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Autor má na mysli hnutí *Wir sind Kirche*. [pozn. red.]

„Rodiče jsou povinni dbát, aby jejich děti byly pokřtěny v prvních týdnech po narození; co nejdříve po narození nebo i před ním přijdou k faráři, aby požádali o křest dítěte a náležitě se na něj připravili.“ (Kodex kanonického práva, kán. 867, § 1.)

„Zažehni světlo proti obchodování s lidmi“

Mezinárodní Unie generálních představených ženských a mužských řádů pozvala všechny věřící 8. února k modlitbě a zamyšlení nad obchodem s lidmi. „Zažehni světlo proti obchodování s lidmi“, tak znělo téma modlitební neděle, na niž připadla liturgická památka soudánské otrokyně a pozdější řeholnice sv. Josefíny Bakhity.

„Jaké naděje vkládáme do organizace tohoto Světového dne? Za prvé, je to den modlitby. Chceme volat k Pánu jménem všech obětí: Až dokdy, Pane? A dále chceme do světa vnést světlo a dát naději těm, kdo ji nemají. Mnohé biskupské konference a mezinárodní sítě, pomáhající obětem, si už 8. únor, památku svatě Bakhity, připomínaly jako den proti obchodu s lidmi. Volbou tohoto data jsme tedy vyslyšeli její návrh,“ vysvětlila na prezentační tiskové konferenci s. Carmen Sammutová, předsedkyně Unie generálních představených ženských řádů.

Obchodování s lidmi je nejrozšířenější formou moderního otroctví a je zločinem proti lidskosti, prohlásil papež František. Řeholnice z terénu, které na brifinku vy-

stoupily, tento výrok konkrétně potvrdily. Národní a mezinárodní sítě zasvěcených osob, které pomáhají obětem nucené prostituce, již několik let zastřešuje organizace *Talitha Kum*. Působí v 81 zemích všech světadílů.

Abychom pochopili, co je to obchod s lidmi, je nutné setkat se s jeho obětmi, vyslechnout je, podívat se jim do očí, obejmout je, uvedla italská komboniánka sestra Valeria Gandiniová, která ženy na ulici vyhledává už 25 let. Nyní působí v sicilském Palermu. „Vzpomínám si na Lucy, kterou osmkrát donutili k potratu. Byla tak vyděšená, že viděla téct krev i z vodovodního kohoutku. Osagje jsem potkala v nemocnici. Byla na hemodialýze a ve velmi špatném stavu. Říkala, že jí noční zima pronikla až do morku kostí, a zemřela v 25 letech. Poznala jsem ženy, které se zbláznily. Jako Edith, která jen volala o pomoc, protože všude viděla zlé muže. Gala stále opakovala: Sestro, nikdo nemůže pochopit, jaký se zakouší stud a strach, když stojíte nahá na ulici.“

Dívky na italské ulici přibývá a jsou stále mladší. Pocházejí z Afriky a východní Evropy – Albánie, Polska a zejména Rumunska. Pouze v loňském roce se počet

nigerijských žen, nucených k prostituci, zvýšil o 335 % v porovnání s předchozím rokem, dodala řeholnice na základě údajů Mezinárodní organizace pro migraci. Nezanedbatelnou zodpovědnost na tom všem nesou zákazníci, kteří si zaplatí za sex, ale peníze si vybere organizovaná kriminalita, která prostituci řídí.

„My, kteří chodíme za dívkami na ulici, je vidáme. Pohrají si, uleví si a jdou zase pryč. Jaké jméno bych měla dát těmto klientům, ve skutečnosti našim dědečkům, manželům, snoubencům, synům či bratrům? Vždy říkám, že muž, který si potřebuje kupovat sex, není pravý muž. Opakuji, že také oni jsou otroky – otroky sexu, kteří si ani nevšimnou, že dívky zneužívají. Tito klienti mi nahánějí strach! A pak jsou tu pasáci a obchodníci, které všichni známe, včetně policie, kteří ale stále zůstávají na svobodě. Policie čeká, až dívka podá udání, ale ona to nemůže udělat. Má strach o svou rodinu, bojí se vydírání.“

Sestra Imelda Pooleová přinesla svědectví z Albánie. Tato země je ve světovém měřítku na druhém místě, co do počtu lidí, kteří se každoročně stávají oběťmi obchodování.

„Je naprosto neuvěřitelné, kolik nelegálních pracovních agentur po celém světě využívá chudoby a zranitelnosti mladých lidí a mění jejich životy v otroctví. Za tu chvíli, kdy zde mluvíme, se v Indii ztratilo deset tisíc dětí. Podle nejnovějších statistik víme, že obchodování s lidmi podléhá 35 milionů lidí a obchodníkům to vynáší miliardové zisky. Pouze ve Spojeném království vzrostl v loňském roce počet albánských obětí obchodu o plných šedesát procent. To je šokující zjištění, ale takové jsou vládní údaje. Často mě udivuje, že je pro obchodníky všechno tak snadné, jak vypovídají samy albánské oběti. Je snad francouzské právo silnější, že dovede své občany ochránit? Brání anglické soudy dostatečně albánské oběti obchodu? Jako řeholníci jsme zformovali síť na pomoc obětem, budeme se modlit a zapálíme světlo. Pojďme ale ještě dál a jako církev usilujme o mnohem silnější propojení v boji proti tomuto zločinu,“ říká členka Institutu Blahoslavené Panny Marie a koordinátorka evropské sítě *Talitha Kum*.

Podle www.radiovaticana.cz

Rodina: Otec - pokračování ze str. 2

o marnotratném synu či o milosrdném otci v 15. kapitole Lukášova evangelia. Jaká důstojnost a něha je v onom otci, který očekává doma ve dveřích návrat svého syna! Otcové musejí být trpěliví. Častokrát nelze dělat nic jiného než modlit se a čekat trpělivě, něžně, velkodušně a milosrdně.

Dobrý otec umí *čekat a odpouštět* z hloubi srdce. Umí zajisté i rázně napomenout. Není otcem slabým, povolným a sentimentálním. Otec, který umí napomenout, aniž by odradil, dovede také neúnavně chránit. Jednou jsem slyšel na setkání s jedněmi manželi otce, jak řekl: „Někdy musím dětem trochu naložit... ale nikdy ne na tvář, abych je nepokořil.“ To je krásné. Má smysl pro důstojnost. Musí potrestat, ale správným způsobem, a jde se dál.

Může-li někdo opravdu důkladně vysvětlit modlitbu Otce náš, kterou učil Ježíš, pak je to ten, kdo žije otcovství v první osobě. Bez milosti, která přichází od nebeského Otce, ztrácejí otcové odvahu a utíkají z boje. Děti však potřebují nalézt otce, který je očekává, když se vrací po svých ztroskotáních. Dělat sice všechno, aby to nemusely připustit a dát najevo, ale potřebují jej. A pokud jej nenajdou, způsobí jim to zranění, které se hojí velmi obtížně.

Církev, naše matka, se snaží všemi svými silami podporovat dobrou a velkorysou přítomnost otců v rodinách, protože jsou pro nová pokolení nenahraditelnými strážci a prostředníky víry v dobro, víry ve spravedlnost a v ochranu Boží, jako svatý Josef.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Vzpomínky na papeže Pia X. (17)

Piova pokora

(První část)

Ubi humilitas, ibi maiestas. („Kde je pokora, tam je majestát.“)⁽¹⁾ Pravda tohoto úsloví sv. Augustina byla málokdy, myslím si, tak plně zjevná jako na osobě Pia X. Skutečně hluboká a neafektovaná pokora byla podle mého názoru předním charakteristickým rysem Svatého otce. Velmi na mě zapůsobilo, jak byla úplně vynikající vlastností celého jeho temperamentu, až se mu stala druhou přirozeností. Nebyl v ní ani stín ustrašeného a falešného postoje myslí, který je jen ukazatelem slabosti, nebo někdy může být pouze určitou formou ostýchavosti, která v sobě skrývá touhu po poctě nebo subtilní strach čelit kritikám. Byl natolik velkým milovníkem pravdy a natolik upřímně ryzím ve všem, že by nepředstíral vnější zdání ctnosti.

Nestálo ho žádné úsilí být pokorný, protože měl pokorné pojetí sebe samého, a zakořeněné přesvědčení, že za všechny naše schopnosti vděčíme jedině Bohu, mu usnadňovalo obdivovat dary, které rozeznával u druhých, a to raději, než aby některý z nich objevoval v sobě samém.

Pochlebování či chvály, na veřejnosti či v soukromí, mu byly nejvýš odporné, a pokud se někdo odvážil přiblížit se k němu tímto způsobem, setkal se buď se strohou odpovědí, nebo s hravou poznámkou, skrývající jeho nelibost. Musím však vyznat, že nechápu, jak se někdo vůbec mohl opovážit mu lichotit, neboť dokonce spontánní slova skutečného obdivu se v jeho přítomnosti zdála být nemístná a vzhledem k upřímnosti a důstojnosti jeho charakteru se zadržovala již na rtech toho, kdo je chtěl vyslovit. „Čím je pro stříbro kelímeček a pro zlato pec, tím je muž vzhledem k ústům, která ho chválí.“ (Př 27,21)

Ve svém soukromém životě ve mně budil dojem, že bylo téměř zapotřebí určitého úsilí o to, aby vykonal něco jednoznačného, abych si byl vědom toho, že je Nejvyšším veleknězem se všemi výsadami tohoto velkého úřadu. Obvykle se zdálo, že spíše považuje sebe samého za prostého kněze z minulé doby nebo jednoho z mnoha biskupů, nevyznačujícího se zvláštní odlišností. Ve vykonávání jeho

svrchované moci a vůdcovství ho však nikdo nemohl překonat ve vznešenosti jeho chování a v síle jeho rozkazu.

Nicméně se zdálo, smím-li se pokusit o srovnání, že odložit svou vynikající důstojnost a opět ji přijmout, když k tomu nastala příležitost, bylo pro něho stejně přirozené jako odkládat či na sebe znovu brát tiáru a roucha, která musel nosit během slavnostních obřadů, jež tak majestátně vykonával v Sixtinské kapli nebo u Svatého Petra.

Jako příklad toho, co se zde pokouším popsat, se mi vybavují události, které ve dvou odlišných případech zvláštním způsobem vzbudily mou pozornost. Stalo se, že Svatému otci byla předložena naléhavá žádost jednoho biskupa o mimořádnou fakultu v okolnostech, které vyžadovaly přímý zásah Jeho Svatosti. Poté, co pozorně vyslechl mou zprávu, si sám pomalu přečetl dokument a, aniž by pozvedl své oči, řekl: „Toto je fakulta, kterou může udělit jen samotný papež.“ – „Ano, Svatý otče,“ odpověděl jsem, „a to je důvod, proč jsem přišel, abych vás s tím zatěžoval.“ Načež zcela vážně, takřka bez dechu a jako by mluvil sám k sobě, dodal: „Ano, ano, jedneje jako papež.“ (*Già, già, facciamo da Papa.*) A vzal své pero, napsal povolení v náležité formě a poté, co mi to vrátil, přešel k diskusi o dalších záležitostech.

Sám někdy odhaloval podobný způsob myšlení ve slovech, která vycházela z jeho úst během nevyhnutelných projevu úcty. Zcela nedávno mi biskup z Angers popisoval nezapomenutelný dojem ze své první audience u Jeho Svatosti. „Klečel jsem,“ vypráví monsignore Rumeau, „u nohou Pia X., avšak můj postoj ho viditelně znepokojoval, a když mi přikázal, abych hned vstal, protestoval těmito slovy: »Ne na kolenou, monsignore, já jsem poslední z Božích kněží.« (*Io sono l'ultimo dei sacerdoti di Dio.*) A když jsem na něho naléhal, aby mi poradil v jedné vážné záležitosti, pozoroval jsem, že předtím než odpověděl, vždy obracel svůj zrak ke křížifixu na svém stole, jako by zde hledal radu.“

Ubi humilitas, ibi maiestas. I když byl tak prostý ve svých zvyklostech a ve svém soukromí se jevil tak otcovský a domácký,

důstojnost jeho jednání a pokojná a prostá vznešenost veškerého jeho chování nikdy nepřestávaly vyvolávat hluboký dojem ve všech těch, kdo se zúčastňovali jeho oficiálních recepcí nebo měli privilegium ho vidět, jak vykonával svůj úřad při významných příležitostech. Jak často jsem se setkal s tím, že ti, kdo se odvolávali na svůj šlechtický rodokmen a vznešený původ, by se od Pia X. mohli učit distingovanosti, kterou postrádali!

Ani jeho vnitřní pocity nebyly v rozporu s jeho vnějším chováním. Taktnost jeho citění se projevovala na každém jeho kroku, takže je pravda, že jemnost je často spíše plodem ctnosti než pouhým druhotným výplodem vznešeného původu. Již jsem hovořil o jeho vybraném ohledu na druhé; mohu dodat, že nic nebylo pro něho tak odpuzující a nic tak nezbuzovalo jeho nevoli jako to, když jeho služebníci byli obviňováni ze skutků, které sami nečinili, nebo byli pranýřováni za chyby, které nespádaly do jejich osobní zodpovědnosti. Abych hovořil jen o své vlastní zkušenosti, bylo jistě nevyhnutelné, aby kardinálovi státnímu sekretáři byla hozena rukavice kritik z mnoha stran, jak na veřejnosti, tak v soukromí. Musí být připraven k tomu, že ponese tíži nezasloužených potup pro chyby druhých a že se mu bude nerozlišně připisovat autorství skutků, které nejsou vždy jeho a nad nimiž nemůže mít kontrolu. Toto všechno patří k jeho denní práci. Avšak opakování něčeho takového působilo Piu X. opravdovou bolest a čas od času dávalo povstat jeho rozhořčenému protestu. „Nemohu vystát takovou nespravedlnost,“ zvolával. „Ať si napadají mě, pokud se jim to líbí. Jestliže někdo chybuje, jsem to já. Proč musíte být stále ve všem obviňován vy?“ A to, co takto pociťoval vzhledem ke mně, cítil neméně ohledně dalších oficiálů, nevyjímaje ty, kteří zaujímali velmi nízké postavení. Nikdy se nesnažil skrývat se za ty, kteří mu sloužili.

(Pokračování)

Z anglického originálu
„*Memories of Pope Pius X*“ (London:
Burns, Oates & Washburne, 1939)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Sv. Augustin: *Sermo* 160

Pondělí 23. 2. 2015

6:05 Vatican magazine (803. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Skleněná múza 6:50 Harfa Noemova 7:15 Křížovatky Jana Sokola (1. díl) 7:40 Muzikanti, hrajte (7. díl): Vlčnovjanka 9:05 Misie skrze svědectví 10:00 Buon giorno s Františkem 11:05 Ut intelligam corde - Porozumieť srdcom 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázraky Pražského Jezulátka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Koncert Církevní konzervatoře Opava 14:05 Vatican magazine (803. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:35 Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota 15:00 Světec dvou národů 15:35 V souvislostech (86. díl) 16:00 Bratr Prem Bhai 16:10 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Vztah pravdy a svobody 17:05 Vše pro mého krále a královnu 17:40 Salesiánský magazín [P] 18:00 Krasohled (13. díl) [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Chrám na Skále 18:40 Být tanečnicí 19:00 Ars Vaticana (10. díl) 19:10 Přejeme si... 19:25 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 19:40 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 [P] 20:00 Dům nejen ze skla (10. díl) [L] 21:05 Klapka s ... (98. díl) [P] 22:10 Na koberečku [P] 22:20 Terra Santa News: 18. 2. 2015 22:45 Noční univerzita: P. Karel Satoria - Vnitřní struktura křesťanské modlitby 23:55 Kulatý stůl: Křesťané v režimech nesvobody.

Úterý 24. 2. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 6:15 Má vlast: Uničov 7:15 Zimbabwe: Z temnoty 7:40 Tajemství sv. Terezie 8:35 Salesiánský magazín 8:50 Dvanáct rwandských mučednic 9:05 Chléb náš každodenný 9:15 P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1-14) 10:00 Vatican magazine (803. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Karel Satoria - Vnitřní struktura křesťanské modlitby 11:40 Sedmihlásky 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Chrám na Skále 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 12:25 Živě s biskupem: biskup Pavel Posád 13:30 Nikdy není pozdě 13:45 Ars Vaticana (10. díl) 13:55 Harfa Noemova 14:25 Kulatý stůl: Křesťané v režimech nesvobody 16:00 Přejeme si... 16:15 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 16:40 Misionáři chudých 16:55 Na jedné lodi (5. díl) 18:00 Noeland (34. díl) 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Křížová cesta 18:35 Sedmihlásky 18:40 Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška 19:10 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce 19:25 Budu pomáhat: Smíšek 19:35 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2015 [P] 20:00 Na pořadu rodina [L] 21:05 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 22:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2015 22:15 P. S. 22:25 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 22:40 Cvrlikání 23:50 Skleněná múza 0:00 Terra Santa News: 18. 2. 2015 0:20 Přejeme si... 0:35 Poslovía nádeje.

Středa 25. 2. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2015 6:20 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Vztah pravdy a svobody 7:15 Ars Vaticana (10. díl) 7:25 Až na konec světa 8:30 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 9:20 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 9:35 Budu pomáhat: Smíšek 9:40 Outdoor Films s Natálií a Michalem Maděrovými 11:15 Vatican magazine (803. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Křížová cesta 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L]

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Klapka s ... (98. díl) 13:50 Dokonalé rozpůšadlo 14:00 P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1-14) 14:45 Na koberečku 14:55 Salesiánský magazín 15:10 Sestra Sára 15:35 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2015 15:55 Cvrlikání 17:05 Můj Bůh a Walter: Zlo 17:25 Krasohled (13. díl) 18:00 Charita ve středu (10. díl) [L] 19:05 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medailka 19:10 Sedmihlásky 19:15 Terra Santa News: 25. 2. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Pane, nauč nás modlit se [P] 22:30 Zprávy z Věčného města: 23. 2. 2015 22:40 Hudební magazín Mezi pražci 23:25 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 23:35 Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota 0:05 Má vlast: Uničov.

Čtvrtek 26. 2. 2015

6:05 Skleněná múza 6:15 Bez hábitu našivo: z kláštera Kongregace milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži 7:20 Misionáři chudých 7:35 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 8:00 Terra Santa News: 25. 2. 2015 8:20 Dům nejen ze skla (10. díl) 9:25 Don Bosco v Angole 9:40 Dvanáct rwandských mučednic 10:00 Kulatý stůl: Křesťané v režimech nesvobody 11:30 Přejeme si... 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medailka 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Poslovía nádeje 12:45 Má vlast: Uničov 13:50 Klapka s ... (98. díl) 14:50 Noeland (34. díl) 15:20 Ars Vaticana (11. díl) 15:30 Krasohled (13. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2015 16:15 Harfa Noemova 16:45 Na pořadu rodina 17:45 Pomáhá srdcem [P] 18:00 Animované biblické příběhy: David a Goliáš 18:25 Sedmihlásky 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů 18:40 Tajemství sv. Terezie 19:35 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (107. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Westvietenen, Belgie [P] 22:00 P. S. 22:10 Krásné slovo otce Špidlíka (8. díl) [P] 23:00 Přejeme si... 23:15 P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1-14) 0:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2015 0:20 Můj Bůh a Walter: Zlo 0:40 Vatican magazine (803. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu.

Pátek 27. 2. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2015 6:20 Krasohled (13. díl) 6:45 Jak potkávat svět s Janem Hališkou 8:10 Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota 8:35 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Pane, nauč nás modlit se 10:00 Na koberečku 10:10 Klapka s ... (98. díl) 11:10 Salesiánský magazín 11:25 Dokonalé rozpůšadlo 11:40 Sedmihlásky 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Přejeme si... 13:05 Ars Vaticana (11. díl) 13:15 Osmý tón Svatého Hostýna 13:40 Koncert Církevní konzervatoře Opava 15:00 Křížová cesta z Lurd 15:15 Dům nejen ze skla (10. díl)

16:20 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2015 16:35 Hlubinami vesmíru s doc. Miloslavem Zejdou: O dvojhvězdách, 1. díl 17:15 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 18:10 Vy, kteří jste zůstali - Rwanda 18:25 Sedmihlásky 18:30 Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku 18:40 Můj Bůh a Walter: Zlo 19:00 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Westvietenen, Belgie 19:30 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 19:40 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl: Odpuštění [L] 21:40 Na koberečku 21:55 Na pořadu rodina 22:55 Přejeme si... 23:10 Tajemství sv. Terezie 0:05 Křížovatky Táni Fischerové (2. díl) 0:30 Harfa Noemova.

Sobota 28. 2. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 6:15 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 6:25 Hlubinami vesmíru s doc. Miloslavem Zejdou: O dvojhvězdách, 1. díl 7:05 Dům nejen ze skla (10. díl) 8:10 Stavitelé měst 8:20 Sedmihlásky 8:25 Noeland (34. díl) 8:55 Animované biblické příběhy: David a Goliáš 9:25 Krasohled (13. díl) 9:50 Buon giorno s Františkem 10:55 Můj Bůh a Walter: Zlo 11:15 P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1-14) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 12:20 P. S. [P] 12:30 Křížovatky Táni Fischerové (2. díl) 12:55 Přejeme si... 13:10 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 13:40 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (107. díl) 15:05 Mwebare kwija - Klinika v buši 15:20 Terra Santa News: 25. 2. 2015 15:40 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2015 16:00 Charita ve středu (10. díl) 17:05 Krásné slovo otce Špidlíka (8. díl) 18:00 Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti 18:25 Sedmihlásky 18:30 Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku 18:40 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 19:30 V souvislostech (87. díl) [P] 20:00 Outdoor Films s Dinou Štěrbovou - Touhy a úděl [P] 21:35 Khuda-e-Faring [P] 22:20 P. S. 22:30 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 22:40 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 23:00 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Vztah pravdy a svobody 23:50 Pomáhá srdcem 0:05 Koncert Církevní konzervatoře Opava.

Neděle 1. 3. 2015

6:15 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 6:40 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (107. díl) 8:05 Ars Vaticana (11. díl) 8:15 Na pořadu rodina 9:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě [L] 10:40 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 10:50 Hudební magazín Mezi pražci 11:35 Pomáhá srdcem 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (87. díl) 12:35 Buon giorno s Františkem [L] 13:40 Outdoor Films s Dinou Štěrbovou - Touhy a úděl 15:15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Pane, nauč nás modlit se 16:35 Pastýř na člunu 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (35. díl) 17:30 Animované biblické příběhy: Šalomoun [P] 18:00 Můj Bůh a Walter: Zlo 18:20 Zprávy z Věčného města: 27. 2. 2015 18:30 Vy, kteří jste zůstali - Rwanda 18:50 Skryté poklady: Olga 19:20 Misionáři chudých 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28-36) [P] 20:35 Vatican magazine (804. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:05 Koncert královský 22:00 V souvislostech (87. díl) 22:20 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 23:15 Křížovatky Táni Fischerové (2. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:50 Ars Vaticana (11. díl) 0:05 Zpravodajský souhrn týdne.

Zveme Vás na **DUCHOVNÍ CVIČENÍ s názvem „Má církev srdce?“ ve dnech 19. 3. – 22. 3. 2015.**
KDE: exerciční dům, Svatá Hora–Příbram. **Přednášející:** P. Dr. Ondřej Salvet. **Příjezd:** ve čtvrtek 15.00–17.30 hod., **odjezd:** v neděli v 13.00 hod.
Cena: 1200 Kč. **Přihlášky – jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II – 591 • e-mail: ex.dum@svata-hora.cz
 • vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz.
Tel.: 00420 731 619 800.

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **v neděli 8. března 2015.** Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce.** Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba **o 2 hodiny chůze.** Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.) nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. **Bližší informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či na e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

SIGNÁLY.CZ HLEDÁJÍ PROGRAMÁTORA

Komunitní web pro křesťanskou mládež hledá PHP programátora. Možné i na částečný úvazek nebo jako dlouhodobá brigáda pro studenty.
Kontakt: vyvoj@signaly.cz • **web:** www.signaly.cz.

VI. POSTNÍ REKOLEKCE nejen pro Modlitby matek a Modlitby otců 6. – 8. března 2015 v Kroměříži v budově Arcibiskupského gymnázia

Na téma „*Eucharistie – smlouva nová a věčná*“ – odevzdanost člověka *Eucharistii*, *Ježíši a Církvi* přednášejí: MUDr. Jitka Krausová, P. Lukáš Engelmann a P. Josef Červenka.

Program:

Pátek 6. března – příjezd a ubytování do 19.00 hod. • 19.30 hod. mše svatá v horní kapli AG, po ní křížová cesta, zahájení rekolekce.

Sobota 7. března – 7.30 hod. modlitba ranních chval v kapli AG • 7.50 hod. snídaně pro ubytované • 8.30 hod. zahájení v aule gymnázia, rekolekční promluva – MUDr. Krausová • 9.30 hod. přestávka • 10.00 hod. rekolekční promluva – P. Lukáš Engelmann • 11.00 hod. modlitba růžence • 11.45 hod. oběd, siesta • 14.00 hod. rekolekční promluva – P. Lukáš Engelmann • 15.00 hod. modlitba korunky, modlitby otců a matek ve skupinkách • 16.00 hod. rekolekční promluva – MUDr. Krausová • 17.00 hod. mše svatá – P. Lukáš Engelmann, kostel sv. Mořice • 18.00 hod. večeře • 19.00 hod. *Alžběta – jedna z nás* – divadlo ochotníků z Lidečka • 20.00 hod. moderovaná beseda s přednášejícími • 21.00 hod. společná večerní modlitba v kapli AG.

Neděle 8. března – 7.30 hod. modlitba ranních chval v kapli • 8.00 hod. snídaně • 9.00 hod. rekolekční promluva – MUDr. Krausová • 10.45 hod. mše svatá v kostele sv. Mořice v Kroměříži • 12.30 hod. oběd a závěrečné setkání v kapli se svátostným požehnáním.

Program, ubytování i strava jsou v areálu AG v Kroměříži. Nejlépe je přijet na celý program, ale pokud to není možné, tak uveďte v přihlášce nabízené možnosti vaší účasti. Ceny za ubytování: 1 noc s ložním prádlem 210 Kč, spacák 175 Kč. Strava: snídaně 36 Kč, oběd 68 Kč, večeře 45 Kč. Režijní poplatek pro každého účastníka je 100 Kč. Platba až na místě. Spoléháme na vaši zodpovědnost, když se přihlásíte, že i přijedete! **Přihlášky pošlete do 2. března 2015 na e-mail: postnirekolekce@seznam.cz.** **Informace:** P. Josef Červenka, tel. 731 621 105.

Liturgická čtení

Neděle 22. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 9,8–15

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: srov. 10 (*Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.*)

2. čt.: 1 Petr 3,18–22

Ev.: Mk 1,12–15

Pondělí 23. 2. – připomínka sv. Polykarpa

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 24. 2. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11

Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19

Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,7–15

Středa 25. 2. – ferie

1. čt.: Jon 3,1–10

Ž 51(50),3–4.12–13.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdeš.*)

Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 26. 2. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

Ev.: Mt 7,7–12

Pátek 27. 2. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28

Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8

Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo ob stojí?*)

Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 28. 2. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19

Ž 119(118),1–2.4–5.7–8

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Mt 5,43–48

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ÚNORA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 2.		PO 23. 2.		ÚT 24. 2.		ST 25. 2.		ČT 26. 2.		PÁ 27. 2.		SO 28. 2.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344		
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344		
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344		
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345		
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345		
Nešpory:																
	SO 21. 2.															
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	311	347
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342	311	347
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343	312	348
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343	312	348
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	314	350
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKA MCM s. r. o.

OŽIV PLAMEN

Mons. Josef Hrdlička

Pán Ježíš mluvil k učedníkům i zástupům lidí v podobenstvích. Slíbil, že Duch Svátý, kterého jim sešle, je bude uvádět postupně do celé pravdy. Ježíšova podobenství vypovídají o nehlubších tajemstvích vztahu Boha a člověka. I současná doba nám pomáhá nacházet nová podobenství v překvapivě nových souvislostech. Poznání probouzí úžas a ten rozněcuje touhu jít cestou víry a evangelia. Křesťan je člověk, který nemá vycházet z úžasu. O úžasu a touze je i tato knížka. Všimá si nových podobenství, metafor, přírovnání, paralel, jak je obsahují i evangelia. Kniha také hovoří o víře – plamenu Božího světla v nás, který nemá jen pro sebe a svou vlastní spásu. Máme ho i pro druhé. Víra je dar, který má být sdílen, oživuje ho vanutí Ducha Svatého, ale zároveň musí být chráněn a moudře ošetřován před prudkými závany zvenčí, aby nebyl uhašen.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 115x170 mm, 118 stran, 96 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**VIDĚNO JINAK • EVANGELNÍ RADY
NEJEN PRO ŘEHOVNÍKY**

Giuseppe Forlai • Z italštiny přeložila Anna Mátíková FSP

Evangelní rady chudoby, čistoty a poslušnosti jsou většinou spojovány se zasvěceným životem. Giuseppe Forlai se v této knize dívá na chudobu, čistotu a poslušnost jinak, než je obvyklé. Přístupně a velmi prakticky nastiňuje, jak mohou

být evangelní rady inspirací a velkým darem pro každého, kdo se hlásí ke Kristu. I nezadaný laik, diecézní kněz, vdaná žena nebo ženatý muž mohou čerpat z těchto tří pramenů živé vody a pít z nich i mimo zdi klášterů či řeholních komunit.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 104 stran, 125 Kč

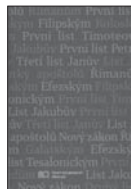

NOVÝ ZÁKON • ČESKÝ EKUMENICKÝ PŘEKLAD

Redakce biblického textu Petr Fryš a Ladislav Žilka

Kapesní vydání ekumenického překladu Nového zákona.

*Česká biblická společnost • Druhé vydání
Brož., 100x150 mm, 268 stran, 79 Kč*

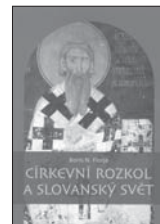

CÍRKEVNÍ ROZKOL A SLOVANSKÝ SVĚT

Boris Nikolajevič Florja • Z ruštiny přeložil, doslovem a výkladovým jmenným rejstříkem opatřil Michal Těra • Odpovědný redaktor Michal Řoutil • Mapy Jiří Kocich

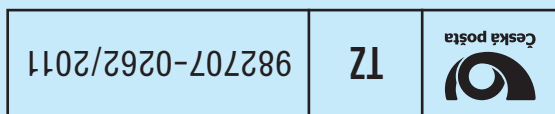
Kniha ruského historika se zabývá náboženskými vztahy ve slovanském světě bezprostředně po církevním rozkolu roku 1054. Věnuje se církevní unii Bulharska a Srbska s Římem v 1. třetině 13. století a jejich následné cestě ke konfrontaci s latinským světem a příklonu k Byzanci, česko-ruským vztahům v raném středověku či roli Uherského království v papežské politice. Analýze rovněž podrobuje postavení Rusi ve středověké Evropě, a to v širším kontextu vztahů se západními sousedy a Vatikánem, ale také s přicházející tatarskou hrozbou. Kniha dále obsahuje podrobný výkladový rejstřík a zajímavý obrazový doprovod.

Pavel Mervart • Brož., A5, 190 stran, 220 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vteck, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; administrace: maticecm@maticecm.cz; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.